

begge have mistet Synet, den ene i Krigen, den anden udenfor den, traf hinanden, mon de da ikke vilde have vanffeligt ved at fatte, hvorfor den ene skulde have henvend dobbelt saa stor Forsorgelse, som den anden, og jeg tilstaaer, at, naar jeg mødte to saadanne Mænd, vilde jeg søle mig truffen ved at have været tilstede og billiget en Lov, der havde gjort en saadan Forskiel. Vil man nu spørge: er der da ingen Forskiel paa dem, der blive Invalider i Krigen, og dem, der blive det udenfor den, saa maa jeg svare: jo, der er en Forskiel, jeg føler den meget vel; men jeg troer, at den mere ligger i Formen. Jeg troer, at den ligger i, at det er vor Tanke og vort Dasse, som ved andre Leiligheder, saaledes ogsaa ved denne, at vise, hvormeget vore Krigere ligge os paa Hjertet, og afrunde vor Erkjendtlighed aldeles ublandet ved den særlige Opmærksomhed, som vi henvende paa Invalider i Krigen; men jeg troer, at det, som sagt, ligger mere i Formen end i Realiteten. Den ærede Ordfører bemærkede, at, naar der skulde gjøres nogen Forandring med Hensyn til Underclasserne, maatte den samme Forandring skee med Hensyn til Overclasserne. Det troer jeg ikke; thi, som jeg før bemærkede, ere Overclasserne, som Embedsmænd, forholdsvis langt bedre stillede, og det er — det maa jeg gjentage — blot Underclasserne, og navnlig de sidste, hvorpaa jeg har min Tanke henvendt.

Marineministeren: Jeg tillader mig at bringe i Thingets Grindring, at jeg under 1ste Behandling af den foreliggende Sag, og navnlig angaaende det her foreliggende Spørgsmaal, yttrede mig i Overensstemmelse med, hvad Regjeringens Forslag til Loven udtalte, nemlig, at det Princip maatte være gjældende, at de, som blive Invalider i deres Tjenestes Udførelse i Krigstid eller Fredstid, fra Statens Side maae betragtes eens. Dette er blevet bestridt, og bestridt med et Talent, som jeg ikke seer mig istand til at møde; men Overbevisningen om Rigtigheden af den anførte Sætning bringer mig imidlertid til atter at udtale mig herom. Det er navnlig med Hensyn til Søetaten, at Sagen stiller sig overordentlig skarpt. Man behøver kun at være nogle faa Maaneder ombord i et Skib, for at

seer, at den Mand, som navnlig har sine Forretninger tilveirs, og der med Mod og Kraft og Dygtighed udfører sin Dont, og derved kommer til Skade, maa sættes ved Siden af en Mand, der i Krigstid bliver saaret. Han udsætter sit Liv for Skibets Conservation, Skibets Belfærd beroer paa hans Anstrengelse, han er udsat for overhængende Fare; i det Dieblit han kom til Skade under Udførelsen af saadanne Forretninger, forekommer det mig, at han fuldt saavel, som en Mand, der føres mod Fienden ombord i et Skib, maa have Krav og Ret til Forsorgelse fra Statens Side. Dette er ogsaa andre Steder fuldkommen anerkjendt; man seer saaledes, at vore første Militairstater i Europa, England og Frankrig, som paa en grandios Maade have sørget for deres Invalider, England ved Greenwich-Hospitalet, Frankrig ved det militaire Invalidehotel, tilstede Afgang ligesaavel for dem, der udenfor Krigen ere blevne Invalider, som for dem, der under Krigen ere komne til Skade. Med Hensyn til den forskjellige Maade, hvorpaa Understøttelsen skulde komme en Mand tilgode, maa jeg iøvrigt slutte mig til, hvad den ærede Krigsminister i denne Retning har udtalt, navnlig om den store Vanffelighed eller Umulighed ved paa nogen bestemt Maade at gøre Forskiel mellem dem, som skulle være berettigede til Invalide-Forsorgelse, og dem, der ikke skulle være det. Det hedder: „Har Invaliden paa draget sig Legemsbeskadigelsen eller Svagheden i Krig, har han i forøget Grad Krav paa Statens særdeles Forsorg“; „i Krig“ altsaa. Det kommer da an paa, hvad Krig er. Er det det Samme som i Krigstid? Det er det vel neppe, thi da vilde den, som hændelsesvis styrtede med Hesten paa Kjøbenhavns Gade, efterat Krigen var udbrudt, være pensionsberettiget efter denne Bestemmelse, hvilket neppe er det, som Udvalget vil have foreslaet. Det skulde vel altsaa være i Nærheden af Fienden eller under et Engagement med Fienden; men, hvor begynder et Engagement? hvor er Grændsen? Det Hele er saa ubestemt og utydeligt, at det forekommer mig, at dertil ligger stor Vanffelighed med Hensyn til Overgangen til dette Princip. En anden Ting, som den ærede Ordfører har fremsat, er, at i